

The book cover features a stylized illustration of a woman from the chest up. She is wearing a dark blue wide-brimmed hat with a red band and two white flowers. Her eyes are closed, and she has red lips and white teardrop earrings. She is wearing a dark blue dress with a white floral pattern and a pearl necklace. A red ribbon banner with white text is draped across her chest. The background is a golden-yellow color with a faint circular geometric pattern. The entire cover is framed by a red border with geometric motifs at the corners.

ПЪРВИЯТ СЛУЧАЙ НА

**МЕЙЗИ
ДОБС**

ДЖАКЛИН УИНСПИЪР

ДЖАКЛИН УИНСПИЪР

ПЪРВИЯТ СЛУЧАЙ НА

МЕЙЗИ
ДОБС

Превод от английски
Надя Златкова

beni
TORIAL

София, 2023

Всички права на български език са запазени.

Възпроизвеждането на цялата книга или на части от нея под каквато и да било форма е забранено без писменото съгласие на издателство Benitorial.

Благодарим Ви, че купувате легално издание на книгата и не нарушавате Закона за авторско право и сродните му права.

The excerpt from "Disabled" by Wilfred Owen, from *The Collected Poems of Wilfred Owen*, copyright © 1963 by Chatto & Windus, Ltd. is reprinted by permission of New Directions Publishing Corp.

MAISIE DOBBS

Jacqueline Winspear

Copyright © 2003 by Jacqueline Winspear

Първият случай на Мейзи Добс

© Надя Златкова, превод от английски, 2023

© Саша Александрова, превод на стиховете, 2023

© Таня Минчева, *Kontur Creative*, дизайн на корицата, 2023

© Benitorial, издател, 2023

ISBN 978-619-7639-20-9

Тази книга е посветена на паметта
на моя дядо по бащина линия
и на моята баба по майчина линия.

ДЖОН „ДЖАК“ УИНСПИЪР бил тежко ранен в крака по време на битката при река Сома* през юли 1916 г. След възстановяването си се върнал към своята работа като уличен продавач на плодове и зеленчуци.

КЛАРА ФРАНСИС КЛАРК, родена Атънбъри, по време на Първата световна война работела във фабрика за боеприпаси „Улич Арсенал“. Загубила частично зрението си при експлозия, която убила няколко момичета, работили в същата част на фабриката като нея. По-късно се омъжила и станала майка на десет деца.

* Битката при река Сома (1 юли – 18 ноември 1916 г.) е съвместна операция между британски и френски сили, предназначена да постигне решителна победа над германците на Западния фронт след 18 месеца безизходица в окопите. Жертвите и ранените в нея наброяват около милион. – Б. р.

В институции той ще прекара нездравите си следващи години,
ще следва стриктно указания, за правилни посочени от други,
ще приема съжаление, доколкото неохотно ще му заделят.
Забеляза тази вечер как жените погледите си обръщат
към солидните мъже, с недокосната от ужаси повърхност.
Късно стана, и колко е студено! Защо не идват
в леглото да го сложат да полегне? Защо не идват?

Последният куплет на „Инвалид“ от Уилфред Оуен. Написано е през октомври 1917 г. в „Крейглокхарт“, болница за офицери с психично разстройство в резултат на бойните действия. Оуен е убит на 4 ноември 1918 г., точно една седмица преди примирието.

From the author of Maisie Dobbs:

To my wonderful readers in
Bulgaria, Thank you so much for
your interest in my novels.

Readers are the very best gift for a
writer, so know that you are
much appreciated.

With my warmest notes,

Acqueline

От авторката на „Първият случай на Мейзи Добс“:

На прекрасните ми читатели в България: толкова ви благодаря за интереса към моите романи.

Читателите са най-големият подарък за един писател, така че искам да знаете колко много ви ценя.

С най-добри пожелания,
Джаклин

ΠΡΟΛΕΤ 1929 ε.

ПЪРВА ГЛАВА

Дори и да не беше преминала последна през въртящата се бариера на метростанцията на Уорън Стрийт, Джак Баркар щеше да забележи високата стройна жена с дългия до бедрата тъмносин жакет и плисирана пола в същия цвят, достатъчно къса, за да открива добре оформените ѝ глезени. Тя притежаваше онова, което възрастната му майка би нарекла „осанка“. Вниманието му привлече начинът, по който вървеше – с изпънати рамене и високо вдигната глава, докато си слагаше черните ръкавици, като в същото време успяваше да задържи малка износена черна чанта за документи.

– Богата наследница – промърмори на себе си Джак. – Високомерна глупачка.

Джак очакваше жената да го отмине и затова започна да потропва с крака в напразен опит да прогони остриите иглички на студа, който преминаваше през подкованите му обувки. Той бе разперил половин гузина екземпляри на „Дейли Експрес“ върху едната си ръка в очакване някое такси да спре с изскърцване на спирачки и да се протегне ръка с нужните монети.

– О, чакай – може ли един „Експрес“, ако обичаш, приятелю? – помоли меден глас.

Продавачът на вестници вдигна бавно поглед право към очи с цвета на лятна полунощ, наситен нюанс, който му изглеждаше по-тъмен от синьо. Жената му подаде парите.

– Разбира се, мис, заповядайте. Малко хладничко тази сутрин, нали?

Тя се усмихна и докато взимаше вестника от него, преди да се обърне и да си тръгне, отговори:

– Нищо подобно. Направо кучи струг е, най-добре да пийнеш чаша чай, и то скоро.

Джак не би могъл да отговори защо проследи с поглед жената по целия път, докато вървеше по Уорън Стрийт към Фицрой Скуеър. Но знаеше едно – тя може и да имаше осанка, но от фамилиарния начин, по който го заговори, личеше, че със сигурност не е богата наследница.

На края на Уорън Стрийт Мейзи Добс спря пред черната входна врата на една малко занемарена редова къща в георгиански стил, пъхна вестника под мишница, отвори внимателно чантата за документи и извади плик, съдържащ писмо от хазяина ѝ и два ключа. В писмото ѝ се даваха указания, след като завърти ключа в ключалката, да бутне силно външната врата, да запали внимателно гъзената лампа в подножието на стълбището, да внимава на последното стъпало преди площадката – което трябваше да се поправи – и да не забравя да заключва собствената си врата, преди да си тръгне вечерта. В писмото пишеше също така, че Били Бийл, домакинът, ще сложи табелка с името ѝ пред външната врата, ако Мейзи иска това, или, гласеше предложението, може би тя щеше да предпочете да остане анонимна.

Мейзи се усмихна широко. *Трябват ми клиенти* – каза на себе си. – *Не съм тук, за да оставам анонимна.*

Мейзи предпологаше, че мистър Шарп*, хазяинът, вероятно нямаше да отговори на очакванията, породени от името му, и щеше да задава въпроси с очевидни отговори всеки път, когато се видеха. Напътствията му обаче бяха точни. Вратата наистина имаше нужда от бутане, но газовата лампа, след като я запали, едва нарушаваше лепкавия мрак на стълбището. Очевидно някои неща трябваше да се променят, но всичко с времето си. За момента Мейзи имаше работа за вършене, макар и да нямаше случаи, по които да работи.

Като внимаваше на последното стъпало, Мейзи стигна до площадката, зави нагясно и се насочи право към боядисаната в кафяво врата вляво, тази с прозорец от матово стъкло и табелка „Дава се под наем“, окачена на гръжката. Свали табелата, вкара ключа в ключалката, отвори вратата и си пое дълбоко въздух, преди да пристъпи в новата си кантора. Тя представляваше малка стая с газова печка, газена лампа на всяка стена и един плъзгащ се нагоре прозорец с изглед към сградата от другата страна на улицата и покривите отвъд нея. Имаше дълбоко бюро и дългов стол със съмнителна здравина, както и стара кантонерка вдясно от прозореца.

Лейди Роуън Комптън, нейната покровителка и бивша работодателка, беше права – Уорън Стрийт не беше особено добър район. Но ако изиграеше картите си както трябва, Мейзи щеше да може да си позволи наема и дори щяха да ѝ останат малко пари от сумата, която си бе позволила да вземе от спестяванията си. Не ѝ беше нужна луксозна кантора, но не искаше и абсолютна гупка. Не, Мейзи искаше нещо по средата, нещо подходящо за всички, нещо централно, но все пак не в центъра на събития-

* На англ. ез. *sharp* – остър, рязък, но също така ясен, хитър, схватлив. – Б. р.

та. Тя усещаше някакво спокойствие в това малко ъгълче в Блумсбъри. Казваха, че около Фицрой Скуеър човек можеше да седне да пие чай с почти всеки, да обядва с графиня и дърводелец на една и съща маса, като и двамата биха се чувствали добре в компанията. Да, засега Уорън Стрийт щеше да е подходящо място. Трудното щеше да е табелата. Все още не беше решила проблема с табелата.

Лейди Роуън бе попитала: „И така, скъпа моя, как ще се наречеш? Искам да кажа, всички знаем какво правиш, но какво ще е професионалното ти име? Едва ли можеш да заявиш очевидното. „Намира изчезнали хора, живи или мъртви, дори и когато търсят самите себе си“ всъщност не може да свърши работа. Трябва да измислим нещо кратко, нещо, което говори за твоите уникални таланти.

– Мислех за „Дискретни разследвания“, лейди Роуън. Какво ще кажете?

– Но това не показва по никакъв начин как използваш ума си, скъпа моя – какво всъщност правиш.

– Всъщност не използвам своя ум, а този на други хора. Аз само задавам въпросите.

– Глупости! Какво ще кажеш за „Дискретни интелектуални разследвания“?

Мейзи се усмихна на лейди Роуън и повдигна вежда в шеговито отчаяние при това предложение на по-възрастната жена. Тя се чувстваше добре, седнала пред камината в библиотеката на бившата си работодателка, камина, която някога беше чистила със загрубелите си от домакинската работа ръце на прислужница.

– Не, аз не съм мозъчен хирург. Ще помисля известно време, лейди Роуън. Искам да е както трябва.

Сивокосата аристократка се наведе към нея и я потупа по коляното.

– Сигурна съм, че каквото и да избереш, ще се справиш много добре, скъпа моя. Наистина много добре.

И така, когато една седмица след като Мейзи се нанесе в стаята на Уорън Стрийт, Били Бийл, домакинят, почука на вратата и попита дали има табела, която да постави на входната врата, Мейзи му подаде месингова плочка, на която бяха изписани думите „М. Добс. Делови и лични разследвания“.

– Къде я искате, мис? Отляво или отдясно на вратата?

Той обърна глава съвсем леко на една страна, докато ѝ говореше. Били беше около трийсетгодишен, висок малко под метър и осемдесет, силен и мускулист, с коса с цвета на изцветяла от слънцето пшеница. Изглеждаше пъргав, но полагаше големи усилия да скрие накуцването, което Мейзи бе забелязала веднага.

– От коя страна са сложени другите табели?

– Отляво, мис, но ако бях на ваше място, не бих я сложил там.

– О, и защо, мистър Бийл?

– Били. Може да ме наричате Били. Ами, хората всъщност не гледат вляво, нали? Не и когато използват гръжката на вратата, която е отдясно. Когато се качват по стълбите, очите им веднага се насочват натам – първо към чукчето лъвска глава, после към гръжката, която е отдясно. Най-добре табелата да е отдясно. Ако искате да ви станат клиенти, ге.

– Е, мистър Бийл, тогава да сложим табелата отдясно. Благодаря ви.

– Били, мис. Може да ме наричате Били.

Били Бийл отиде да постави месинговата табела. Мейзи въздъхна дълбоко и разтри шията си

там, където тревогата винаги се настаняваше като у дома си.

– Мис...

Били погаде глава през отворената врата, като почука неувверено на стъклото, докато сваляше шапката си.

– Какво има, мистър Бийл?

– Били, мис. Мис, може ли да поговорим за малко?

– Да, влезте. Какво има?

– Мис, чудя се дали може да попитам нещо? Малко лично. – Били продължи, без да дочака отговор. – Били ли сте медицинска сестра? В разпределителен център за ранени? Край Байол?

Мейзи усети прилив на силни чувства и инстинктивно сложи гясната си ръка на гърдите, но маниерът и думите ѝ бяха спокойни.

– Да. Да, бях.

– Знаех си! – каза Били и се тупна с шапката по коляното. – Разбрах го в момента, в който видях тези очи. Това е всичко, което помня, след като ме откараха там. Тези ваши очи, мис. Докторът каза да се съсредоточа и да гледам в нещо, докато работеше по крака ми. И аз се загледах в очите ви, мис. Вие двамата спасихте крака ми. Пълен беше с шrapнели, но се справихте, нали? Как му беше името?

За момент гърлото на Мейзи се сви. После тя преглътна с усилие.

– Саймън Линч. Капитан Саймън Линч. Сигурно говориш за него.

– Никога не ви забравих, мис. Спасихте ми живота.

Мейзи кимна, опитвайки се да задържи спомените си затворени на мястото, което бе определила за тях в сърцето си и откъдето трябваше да излизат само когато тя им позволи.

– Е, мис. Ако някога имате нужда от нещо, просто кажете. Аз съм вашият човек. Чист късмет е

да се срещнем така, а? Само чакайте да кажа на жената. Ако ви трябва нещо, просто кажете. Каквото и да е.

– Благодаря. Много благодаря. Ще кажа, ако имам нужда от нещо. О, и мистър... Били, благодаря, че се погрижи за табелата.

Били Бийл се изчерви и кимна, покри светлата си коса с шапката и излезе от стаята.

Късмет – помисли си Мейзи. – *Като се изключи войната, досега съм имала късмет в живота си.* Тя седна на дъбовия стол със съмнителната здравина, събу обувките си и разтри стъпала. Стъпала, които все още усещаха студа, влагата, мръсотията и кръвта на Франция. Стъпала, които не се бяха чувствали топли от дванайсет години, от 1917 година.

Тя помнеше Саймън, както ѝ се струваше сега, в друг живот, седнал под едно дърво в Саут Даунс* на Съсекс. Бяха в отпуската по едно и също време, не чудо, разбира се, но трудно да се уреди, освен ако човек нямаше връзки там, където връзките имаха значение. Беше топъл ден, но и такъв, който не ги отдалечаваеше напълно от боевете, защото все още можеха да чуят глухото ехо от канонадата на полесражението от другата страна на Ламанша, страховит звук, който огромното пространство от земя и море не можеше да заглуши. Тогава Мейзи се бе оплакала, че влагата на Франция никога няма да я напусне, и Саймън се бе усмихнал и бе свалил обувките ѝ, за да разтрие и стопли стъпалата ѝ.

– За бога, жено, как може човек да е толкова студен и да не е мъртъв?

И двамата се бяха разсмели, а после бяха замълчали. В онези времена смъртта не беше нещо смешно.

* Хълмисти възвишения в южната част на Англия. – Б. пр.

Когато Мейзи Добс започва работа като прислужница в аристократично лондонско домакинство на тринайсетгодишна възраст, тя няма представа, че работодателката ѝ, суфражетката лейди Роуън Комптън, ще стане нейна покровителка, взимайки я под крилото си. Приятелят на лейди Роуън, Морис Бланш, често наеман да разследва разнообразни случаи от европейския елит, разпознава интуитивните дарби на Мейзи и ѝ помага да кандидатства в престижен колеж в Кеймбридж, където тя планира да завърши образованието си.

Избухването на Първата световна война обаче променя всичко. Мейзи се обучава за медицинска сестра, след което заминава за Франция, за да служи на фронта, където намира – и губи – важна част от себе си. Десет години след примирието, през пролетта на 1929 г., Мейзи започва практиката си на частен детектив, научила колко значими могат да бъдат съвпаденията и колко неуловима – истината.

Първият ѝ случай е привидно банален – подозрение в изневяра. Но всъщност точно той поставя началото на много по-задълбочено разследване, което принуждава Мейзи да се изправи срещу призрака, преследвал я повече от десетилетие.

beni
TORIAL

Цена 22 лв. | 11.25 €

www.benitorial.com

9 786197 639209